

14.

Sài Gòn, thứ Bảy 13/3/1982

Đan đi đã được bốn hôm, và trong bốn hôm, tôi chẳng chút nào nghĩ ngợi.

Đêm nay lại nổi hứng ăn diện rồi đến rạp Minh Châu kiếm Hiền (một đứa bạn chơi *saxophone*) uống rượu. Đúng như bạn bè khen ngợi, lúc này tôi tươi trẻ dẻo dai, khác hẳn ba năm gần bó với Đan. Trong tôi bắt đầu nổi dậy cái bản chất đam mê bấy lâu im ngủ. Ba năm qua, nhiều lần tôi nói với Đan, vì muốn giữ yên cho một đời sống mà tôi chẳng hề nhìn đến bất cứ ai ngoài Đan, trong khi cái số đào hoa vẫn đeo đuổi tôi không ngừng nghỉ. Nhưng giờ đây, đời sống và sự tin tưởng đã gãy đổ, liệu điều giữ gìn này còn xứng đáng hay không?

Không. Tôi không phải là người đàn bà nông nổi, nhưng cũng không ngu dại. Tình yêu và đàn ông là hai sự kiện tôi từng có rất nhiều kinh nghiệm, nên biết lúc nào nên "*nắm*" và khi nào nên "*buông*" cái Tình hoặc người đàn ông kia.

Trong hiện tại này, với những vết hằn trong tim còn mới mẻ, thử hỏi làm sao tôi có thể bằng lòng cúi mình trước một người đàn ông không còn xứng đáng với mình?

Đêm nay, phóng mắt nhìn ra một môi trường khác không có Đan hiện hữu, tôi bỗng thấy như "*đang sống lại*". Những nỗi niềm ẩn khuất bấy lâu cơ hồ bay đi hết theo làn gió ấm của mùa xuân. Tự nhận biết mình vẫn còn nhiều hấp lực trước đàn ông để có thể bắt đầu làm lại một cái gì đó... Và trong sự "*làm lại*" này, hình ảnh Đan có chỗ đứng hay không là tùy vào duyên phận hai người có còn lưu lại hay không.

Bốn ngày Đan rời Sài Gòn, tôi chẳng hề nghĩ ngợi...

Nhưng đêm nay sau cuộc rượu ngây ngà với Hiền, trở về nhà, lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Đưa ra muôn ngàn lý lẽ để biện hộ và lên án Đan, cuối cùng kết luận ở hai điểm chính:

1/ Đan đúng là người đàn ông bạc bẽo. Ba năm, nhiều lần tôi mình chứng điều đó. Nếu Đan vẫn còn vẫy vùng được, liệu anh có trở về tìm tôi để mong nối kết? "Sự trở về" chỉ có giá trị nếu Đan hành sự "ngay sau cái lúc" tôi từ bỏ Rạch Giá. Một điểm nhỏ khác: tôi có thể chấp nhận hành động ngoại tình của Đan một cách miễn cưỡng, nhưng nếu thật sự là người có lòng, Đan đã "không tiếp diễn sự ngoại tình ngay trước mặt tôi trong đêm ở Rạch Sỏi kia." 2/ Con đường tương lai đang mở rộng, liệu tôi có nên bỏ phí đi vì một người đàn ông bạc hãnh? Ba năm trước thì được, tôi thương cảm vận hạn khôn đốn của Đan để giang tay chia xẻ, nhưng giờ đây nếu tiếp tục như vậy, liệu còn lý do nào xác đáng để đưa ra (dưới cái đầu nhận định thông minh sâu sắc của tôi)?

Không. Tôi không phải là đũa mù quáng trong tình cảm với một người đàn ông. Cái thể đứng của tôi khác hẳn với chị Lan (trong tình cảm anh Đắc), khác với mẹ Thảo (trong tình cảm Đan). Cơ hội có tôi dài lâu, Đan đã hoàn toàn đánh mất. Khi tưởng rằng cuộc đời sẽ mãi sáng lạn với cái chức Phó đoàn trong đoàn cải lương Trung Dũng (như hồi cuối tháng 11/1981), tưởng lòng người bao giờ cũng tốt (như tôi đối với anh)... thì Đan đã tự tay cắt đứt đường về của mình một cách tàn ác.

Ôi! Đan đã 43 tuổi rồi nhưng không được sâu sắc mấy. Trên khía cạnh của những ân tình đối xử, anh không đáng là học trò tôi! Điều tôi muốn viết chính là sự bạc bẽo của Đan trên cái nghĩa phu thê làm tôi suy nghĩ. Và mọi tan vỡ phát sinh cũng chỉ do ở Đan mà ra.

□